

238

1701. Διάταξις πΚ. Καλλινίκου, κατὰ τοῦ στολισμοῦ τῶν γυναικῶν, ἐν 70, Α', σ. 67–69 καὶ ἐν 368, σ. 534–536.

(ἐπιτρέπεται νὰ φέρουν μόνον ἓν ζεῦγος σκουλαρίκια, μίαν τραχηλίαν καὶ ἓν δακτυλίδιον, πλὴν τῶν νεονύμφων ἐπὶ 40 ἡμέρας).

239

1701. Διάταξις πΚ. Καλλινίκου, ἐπὶ διαφορῶν ζητημάτων, ἐν 70, Α', σ. 83–87.

»Ιερῶτατε μητροπολίτα Χριστιανουπόλεως, ὑπέριμε καὶ ἔξαρχε πάσης Ἀρκαδίας . . . γράφεις οὖν πρῶτον, ὅτι διὰ σφοδρῶν ἐπιτιμίων καὶ πατριαρχικοῦ γραμματος, ἀπέκοψας τὴν ὁρμὴν τῶν ἀρπαζόντων κορίτζια καὶ φθειρόντων, τὸ ὁποῖον ἡῤες ὁποῦ ἐγίνετο . . . καὶ τὸ ἀνέτρεψες . . . ἔφθασε δὲ τώρα νὰ γένη πάλιν ἓνα τοιοῦτον καὶ τὸ ἐπιτιμήσετε, ὅμως, συναινούντες οἱ γονεῖς, ἤδη ζητοῦσι νὰ τοὺς στεφανώσετε, καὶ ἐρωτᾷς ἂν συμφέρῃ νὰ παραβλέψετε τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια . . . καὶ νὰ κάμετε εἰς αὐτοὺς θεραπείας, ἢ νὰ φυλάξετε τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ παραβλέψετε αὐτῶν τὴν θεραπείαν . . . Ἐκρίθη προτιμότερον νὰ φυλαχθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀπόφασις καὶ αὐτοὶ νὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν, ἕως οὗ νὰ διαχωρισθῶσι καὶ νὰ διαλύσωσι τὴν παρὰνομίαν . . . ὅτι ἡ Ἐκκλησία . . . δὲν πρέπει ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ ἄλλως νὰ αποφασίζῃ τὸ αὐτὸ καὶ νὰ ἐπαισιεύεται αὐτὴ ἐαυτῇ.

Δεύτερον δὲ σημειώνετε, ὅτι δύο ἀδελφοὶ ἤσπασαν δύο ἀδελφὰς, καὶ συνεφθάρησαν . . . ἔπειτα τοῦ ἐνὸς ἀποθανόντος, ἔμεινεν ὁ ἄλλος καὶ ζητεῖ νὰ στεφανωθῇ τὴν ἀρπασθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐρωτᾷτε τί ποιητέον ; Εἰς τὸ ὁποῖον γράφομεν νὰ μὴ τοὺς στεφανώσετε, ὥσάν καὶ τὸ παραπάνω καὶ ἀνομώτερον . . .

Τρίτον δὲ ἐρωτᾷτε, ἂν ἐκάματε καλὰ πρὸς κάποιαν κόρην . . . τὴν ὁποίαν ἀρπάσαντες καθ' ὁδὸν ἐστεφάνωσαν μετὰ τινος βία καὶ δυναστείας, εἴτα οἱ ταύτης προσγενεῖς, ἀποσπᾶντες ἐκείνην τοῦ ἀρπάσαντος, μὴ βουλευθεῖσαν μένειν παρ' αὐτῷ, δέδωκας ἄδειαν συναφθῆναι ἐτέρῳ ἀνδρὶ τὸ ὁποῖον καλὰ τὸ ἔκαμες . . .

Ἄλλο σημειώνετε, ὅτι ἱερεὺς τις . . . ἦλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν σας καὶ χωρὶς εἰδήσεως καὶ θελήματός σας, ἐστεφάνωσεν ἀνδρόγυνον, τὸ ὁποῖον, διὰ νὰ ἀποκόψῃς τὴν παράλογον ὁρμὴν, ἐπρόσταξες καὶ τοὺς ἐμεταστεφάνωσαν . . . τὸ ὁποῖον μήτε καλὰ ἔγεινε, μήτε ἄλλο νὰ γένη τοιοῦτον, διὰ πολλαῖς ἀφορμαῖς, μάλιστα τὸ μεταστεφάνωμα τοὺς χυδαίους καμμίαν λύπην δὲν τοὺς δίδει, ὁποῦ νὰ γένη συστολὴ εἰς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τὸ χαίρονται καὶ τὸ καμαρώνουν, πῶς πέρουν διπλαῖς εὐλογίαις . . .

Περὶ δὲ τινος Θ. ὁποῦ σημειώνετε, ὅτι συγκοιμωμένου αὐτοῦ τῇ ἰδίᾳ γυναικί, μεταξὺ αὐτῶν ἀπεπνίγη τὸ ἴδιον βρέφος, καὶ ζητεῖ αὐτὸς νὰ ἱερωθῇ, προσέχετε νὰ μὴν τὸν δόσετε ἱερωσύνην, ὅτι ὁ ἀκούσιος φόνος, τὰ μὲν ἐπιτίμια τοῦ φονέως δὲν ἔχει, ἀμὴ ἱερεὺς δὲν γίνεται ὁ ὅπωςδήποτε προσομιλήσας τῷ αὐτῷ ἐγκλήματι, ὅτι ὁ ἱερεὺς ἀναγκαίως πρέπει νὰ εἶναι ἀνεπίληπτος.

Ὅμοίως καὶ ἄλλος . . . τοῦ ὁποῖου ἡ γυναῖκα ἀπέκτεινε τὸ ἴδιον βρέφος ἐν τῷ καθεύ-

